

מופץ
ב-16,000
עותקים

דרך הבעל שם טוב

גיליון לשבת קודש עפ"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א

חברותא לדרך

לא כל שאלה צריכה תשובה

בעולם שכל הזמן דורש להבין, לדעת, לשאול - התורה באה ולוחשת אמת אחרת: לפעמים העומק הכי גדול נמצא דווקא בלקבל את מה שלא מובן.

מצוות פרה אדומה מתחילה ב"זאת חוקת התורה" וידועה הקושיה - למה נאמר "זאת חוקת התורה" ולא "זאת חוקת הפרה" שעליה מדובר?

להגיע לכלל הבנה איך המצווה הזו עם כל כלליה - אדומה, תמימה ועוד - היא מטהרת טמאים ומטמאת טהורים, ועליה אמר שלמה "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני."

יסוד גדול מובא כאן: חוק התורה זה להבין ולדעת **שאני לא יודע**, ושאיני צריך לדעת הכול.

מכוח מצוות פרה אדומה נאמר "אמרתי אחכמה - והיא רחוקה ממני." "כח מה" אגיע לענווה בזה שאדע שהיא רחוקה ממני ואין לי בה השגה והבנה.

ומביא ה"חשבה לטובה": שהזהר"ק קורא למצוות "עיטין" - שהמצוות נותנות עצות ודעות.

ומה הדעת במצוות פרה אדומה? הלא חוקה היא... אך זאת בעצם היא הדעת - מלשון חיבור, כמו "והאדם ידע את חווה אשתו" להבין שאין אנו יודעים. והשל"ה מביא "תכלית הידיעה - שלא נדע".

וסיפר הרבי מלובלין על ויכוח בין עגלון יהודי לכוומר. הוחלט שהראשון שלא ידע לענות בוויכוח - יטילו אותו לים. קיבל עליו העגלון לשאול ראשון. שאל את הכומר: מה פירוש הביטוי "לא ידעתי פירוש"? תרגם זאת הכומר בשפתו, ולשומעים בקהל נשמע שהכוומר אומר: "איני יודע פירוש". וזרקו אותו לים והעגלון ניצח. כששאלוהו - איך חשבת על זה? השיב להם: אחזתי בדיוק ברש"י (ויקרא י"ג, ד') שכתב "ולא ידעתי פירוש" ואמרתי לעצמי: אם רש"י לא ידע - איך הוא ידע!?

ובדרך הבעל שם טוב זכינו ונזכה להתחבר ליסוד הזה - מצד אחד לא לדעת, כי אני יודע בעצמי שלא הכול אני יודע וצריך לדעת. ומאידך - להמשיך לקיים ולעשות את מצוות ה' ורצונו, וה' כבר ישפיע עלינו טהרה וחיבור אליו מן שמיא - אכ"ה.

מדור זה נכתב על ידי אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב' - כי תורה אמיתית לא נשארת בבית המדרש, היא ממשיכה איתך לכל הדרך.

שבת שלום
הר' נריה קטרי

פנינים על הפרשה

הפחד של אדום

ויאמר אליו אדום לא תעבור בי פן בחרב אצא לקראתך (כ, יח)

המפרשים שואלים מה הפירוש "לא תעבור בי", מדוע לא נאמר "לא תעבור בארצי"?

אפשר לבאר זאת על פי דברי ה'אור החיים' הקדוש בפרשת תולדות (כח, ה), שכשעם ישראל היו במצרים הם רוקנו את כל ניצוצות הקדושה שהיו במצרים, שנאמר "וינצלו את מצרים". וברגע שמוציאים ממקום מסוים את כל ניצוצות הקדושה שבו, הוא מאבד את כוחו.

גם כאן, ידע אדום שאם עם ישראל יעברו בתחומו, הם יכולים לרוקן ממנו את כל ניצוצות הקדושה שנמצאים בו ונותנים לו כוח. משום כך ניסה למונעם מלעבור בארצו ואמר "אל תעבור בי" - "בי" פירושו בפנימיותי, שחרד מאד שייקחו ממנו את ניצוצות הקדושה שבתוכו, וניסה למנוע זאת על ידי אימויו על עם ישראל.

מלחמת הרוח

וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים וילחם בישראל וישב ממנו שבי (כא, א)

אומר רש"י: "שמע שמת אהרון ונסתלקו ענני כבוד... ועמלק מעולם רצועת מרדות לישראל, מזומן בכל עת לפורענות. יושב הנגב - זה עמלק... ושינה את לשונו לדבר בלשון כנען, כדי שיהיו ישראל מתפללים להקדוש ברוך הוא לתת 'כנענים' בידם, והן אינן כנענים. ראו ישראל לבושיהם כלבושי עמלקים ולשונו לשון כנען, אמרו נתפלל סתם, שנאמר 'אם נתון נתן את העם הזה בידך'."

ביקשו

ניצחון

על אותה

הרגשת ייאוש

שהנניס בהם

עמלק, שאינם

חשובים

כלום אצל

ה'

צריך להבין, אם עמלק רצה להסתיר את עצמו מעם ישראל, ולכן החליף את לשונו ללשון כנען, מדוע השאיר את לבושו כלבוש עמלק ולא החליפו גם כן כלבוש אנשי כנען?

שבת שלום.

"החיים שלך יכולים להשתנות בשיחת טלפון אחת! התקשר עכשיו לקו השיעורים של דרך הבעל שם טוב וקבל כלים אמיתיים לזוגיות, חינוך והצלחה יומיומית."

בנספח מס' מיוחד לחיזוק יומי מהרב | 03.30.90.990

03.30.90.900 | שלוחות ושידורים חיים/חוזרים

זמני השבת

ר"ת	נייטה	ציאה	חזרה
21:04	20:35	19:25	חיפה
21:03	20:33	19:29	תל אביב
21:00	20:31	19:13	ירושלים
21:01	20:31	19:21	באר שבע

"ההתנגדות של הגוף מלמדת את הנשמה - שכל מה שיצא ממנה, זה רק רחמי ה'" (מתוך השיחה)

נשהנשמה מסרבת לעזוב את הגוף

אצל רובנו - הגוף והנשמה נאבקים זה בזה. אבל יש אנשים שזכו לשלום עמוק כל כך ביניהם, עד שגם במוות - הנשמה מבקשת להישאר. מה הסוד של צדיקים כאלו? ואיך אפשר לגדל דור כזה? יש משנה במסכת אבות - "על כרחך אתה נולד, ועל כרחך אתה חי, ועל כרחך אתה מת, ועל כרחך אתה עתיד ליתן דין וחשבון". (ד', כ"ב)

מאבק פנימי: לאן אני שייך?

אצל רוב העולם מתנהלת מלחמת עולם בין הגוף לנשמה, בפרט מי שאין לו הדרכה מתנהלת אצלו בפנים מלחמה בין הנשמה לנפש.

הנשמה שבאדם רוצה כל הזמן רוחניות, תן לי עוד שיעור תורה, תן לי קצת קרבת ה', תן לי תפילה, בוא נתקדם בעבודת ה'. אבל לכל אחד מאיתנו יש גם נפש בהמית שמחוברת לגוף ומה היא אומרת? "עזוב אותי, לא בא לי, נמאס לי..."

נשהנפש לא מקבלת אוויר

אבא לחמישה ילדים כתב לי מכתב: "הייתי בחור ישיבה שלמד בדבקות, התחתנתי והמשכתי ללמוד ללא הרף, כל הזמן אני לומד ולומד. אני גם עוזר בבית, אבל מיד ממשיך בלימוד, כל דקה פנויה מוקדשת ללימוד."

ביום בהיר אחד, פתאום כמו שיש הפסקת חשמל וכל החשמל בבית נופל, אני לא יודע מה קרה לי, אבל אני לא רוצה לפתוח ספר, אני מתפלל בכוח, ואין לי אפילו יסורי מצפון שאני לא לומד. **מת אצלי הרצון הזה.**

מה קרה לו? בואו ואסביר לכם. במשך כל השנים הוא הלך עם הנשמה ולא התייחס לגוף, לנפש, לצרכים הבסיסיים שלה, רק לימוד ולימוד. הנפש צעקה: "הצילו, אני רוצה קצת ים, קצת בריכה,

כל מה שחשוב לכם בדרך הבעל שם טוב

ייעוץ אישי עם הרב: 050-3739010 שלומי

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב: 03-30-90900

להקדשת עלון ולתרומות: 052-225-8276

מענה אנושי א'-ה' בין השעות 9:00-15:00

בטלפון: 03-30-90900 שלוחה 0

קבלת עלון וחיזוקים ישירות למייל: derech.alon@gmail.com

קו סיפורי הילדים: 08-919-0090

בחסות: הדרך לבית משלך ישראל משכנותאבות: 053-3150162

קצת מוזיקה, קצת שירים, אני פה, תתייחס אליי בבקשה."

לחנך בלי לרסק

זה בדיוק מה שקורה גם בחינוך ילדים. אתה יכול לראות אבות שתופסים את הילדים קצר.

אבא אומר לילד:

- שב תלמד! לך למורי! תתפלל! שיר השירים! קדימה עיניים בסידור! אתה צריך להיות תלמיד מצטיין!

- אבא, אני יכול לרדת למטה לשחק?

- חבל על הזמן, אין כמו הילדות, מה שאתה לומד בילדות זה לכל החיים.

- כן, אבל אבא, חצי שעה עם החברים.

- עזוב אותך חברים, הם לא יעזרו לך אף פעם, תשמע לאבא, אבא אוהב אותך.

והילד בעל כורחו נשאר ללמוד, אבל הנפש של הילד לא קיבלה את שלה. מה קורה לבחורצ'יק הזה בגיל שבע עשרה? בעיטה לגובה! בלי כיפה, בלי פיאות, איפה נעלם הכל?

לא נתנו לו לחיות, הוא התחנן לשחק כדורגל ולא נתנו לו, עכשיו הוא פורץ גבולות.

כל זמן שאתה עם הנשמה - הגוף מתלונן וכשאתה עם הגוף - הנשמה צועקת וכל הזמן יש ביניהם מחלוקת ומריבה.

לא חיים בסרט...

זו מלחמה שמתנהלת באופן תמידי אצל כל אדם סטנדרטי. יש יחידים שיש להם דרך והם זוכים לעשות שלום בין הנשמה לגוף. לדוגמה:

נניח שאני מוסר שיעור והקציבו לי שעה, מה יקרה אם אני אאריך לשעה ורבע? אנשים יזונו על הכיסאות, המזגן כבר יפסיק, האורות יתחילו להבהב, בקיצור, אני אתחיל לקבל סימנים לפנות את השטח.

מה קרה? למה אם זה סרט אין לך בעיה לשבת שלוש שעות וכשזה נגמר אתה עוד מצפה מתי יהיה עוד סרט? כי הנשמה, גם אם היא באה לשיעור, הגוף אומר לה: "אני מוכן לתת לך שעה, לא יותר".

לא רוצה גן עדן

צדיקים עושים שלום בין הנשמה והגוף בחיבור מוחלט שאין כדוגמתו. הנשמה והגוף של הצדיק כל הזמן מאוחדים, משלימים זה את זה.

במדרש רבה בסוף פרשת וזאת הברכה כתוב: .

"באותה שעה קרא הקב"ה לנשמה של משה ואמר לה: 'בתי, מאה ועשרים שנה קצבתי לך להיות בגופו של משה, הגיע קיצך לצאת, אל תאחרי'."

בורא עולם פונה לנשמה של משה: "קיבלת מאה ועשרים שנה, עכשיו בבקשה חזרי הביתה".

"אמרה לפניו: ריבונו של עולם, אתה בראתני, אתה יצרתני ואתה נתתני בגופו של משה, ועכשיו יש גוף טהור ממנו? אוהבת אני אותו ואיני רוצה

לצאת ממנו".

הנשמה אוהבת את הגוף של משה רבינו.

אמר לה הקב"ה "נשמה, צאי ואל תאחרי ואני מעלה אותך לשמי השמים העליונים ואני מושיבך תחת כסא כבוד".

הנשמה ענתה, "תניחני בגופו של משה".

ה' משיב לה: "את תקבלי גן עדן, אני אושיב אותך לשמי השמים העליונים תחת כסא הכבוד".

- "לא רוצה! תשאיר אותי פה בגוף שלו, של האדם הזה, אני רוצה להישאר בגוף, מוותרת על גן עדן, מוותרת על הכל".

באותה שעה נשקו הקב"ה ונטל נשמתו בנשיקת פה.

מיתת נשיקה

אצל הצדיקים, הנשמה והגוף עשו שלום. הנשמה והגוף מתנשקים בחייהם. יש חיבור, יש אחדות בין הנשמה לגוף. איך זה קורה? קודם כל בפשט, הנשמה תפקידה לא לרמוס את הגוף, צריך לאזן בין שני החלקים.

חשוב מאוד שהגוף לא יפתח סלידה, שנאה לדת, לנשמה, לרוחניות שהכל פה בכפיה. זו לא גישה של תורה. התורה לא רוצה שנלך כך, התורה רוצה שאנחנו נעשה שלום בין הנשמה לנפש, בין הנשמה לגוף.

אבל לעומק, הנשמה לא יכולה בלי הגוף. הנשמה של הצדיק מסתכלת על הגוף ואומרת לו, מה שלומך?

- אני רוצה ליהנות מהחיים, נמאס לי, לא רוצה ללמוד, לא רוצה תורה.

- שתהיה בריא, כמה אתה צודק גוף יקר, נכון אנחנו לא רוצים ללמוד, לא רוצים תורה, לא רוצים תפילה, לא רוצים כלום. אני בזכותך מבינה שאני פה לא עושה כלום, כל הטוב שיוצא ממני אלו הרחמים של ה'..."

ההתנגדות שיש לגוף מגלה, שכל צעד שלי בקדושה זה לא אני, אלא ה'.

וככל שהגוף יותר נועז, מה אומרת לו הנשמה? "אתה הכי מתוק בעולם, כי ככל שאתה יותר בוער ויותר קשה, אני עוד יותר מגלה שזה לא אני, אלא רק ה' עושה פה את הכל". מי מגלה זאת לנשמה? הגוף. "מבשרי אחזה אלוך".

ומצד שני הגוף אומר לנשמה: "איזה כיף שיש לי אותך, את מבינה אותי, את יודעת להתייחס אלי. כשאני באמת צריך משהו את נותנת לי את פינת החי שלי, את לא זורקת אותי לקרשים, את יודעת לתת לי את הפינוקים".

המטרה היא לקרוא את המפה, לשלב בין הגוף לנפש, לעשות ביניהם שלום, עד שהנשמה אומרת "אני לא רוצה לעזוב את הגוף הזה, אני אוהבת אותו". צדיקים כאלה, שכל החיים שלהם הנשמה והגוף התנשקו אחד עם השני, אחד תמך בשני זה כמו בעל ואישה.

מטפלת רגשית

עפ"י דרך הבעל שם טוב

052-5732470

רוצים להזמין את הרב לשיעור ולהביא את האור לאזורים?

בואו להיות שותפים ולהאיר את הדרך בכל הארץ!

חייגו עכשיו לשלומי כהן: 050-3739010

וקבעו תאריך לשיעור הקרוב!

שאל את הרב

לשאלות לרב ניתן לפנות גם במייל:

ask@bshemtov.co.il

לאשת החיל

השלום שנחתם בין שניים

פינת הסיפור של אשת חיל – שבו רגע לנשום עמוק.
אפשר גם להכין כוס תה. מתחילות.
פעם, אי שם בין ההרים, חיו שני אחים: נשמיאל וגופיקו.
הם היו שונים לגמרי:
נשמיאל אהב שקט, ספרים, שיחות עם השמש...
וגופיקו אהב אוכל טוב, שירים בקול רם, וריצה בלי סיבה.
יום אחד הם קיבלו יחד ירושה – בית אחד, קטן.
נשמיאל סידר פינה לתפילה.
וגופיקו הביא טרמפולינה.
נשמיאל רצה שתיקה.
וגופיקו הזמין חברים עם תופים.
המריבות לא איחרו לבוא.
– למה אתה קופץ לי בתוך השם־מלכות?
– ולמה אתה תמיד מדבר עם אלוקים ומתעלם ממני?
יום אחד, כשהצעקות הפכו לבכי, הופיע זקן מוכר ומחייך:
– מה קרה, אחים יקרים?
– אנחנו לא מסתדרים. הוא רק רוח. אני רק חומר.
– אז למה קיבלתם ירושה משותפת? שאל הזקן.
– כי אנחנו גוף ונשמה של אותו אדם...
הזקן חיך חיך עמוק מאוד.
– אז זה העניין. אתם לא צריכים לנצח אחד את השני. אתם צריכים לאהוב אחד את השני.
– אבל איך עושים את זה?
– פשוט. נשמיאל, תניד לגופיקו: "אני רואה אותך. אתה לא אויב. אתה מתנה".
וגופיקו, תניד לנשמיאל: "בלעדיך אני ריק. אתה נותן לי נשמה".
מאז, כשאחד רצה לרקוד – השני שר.
וכשהשני רצה ללמוד – הראשון חיבק.
ובכל פעם שמישהו התבלבל – הם לחשו אחד לשני:
"אנחנו צוות. לא אויבים."
ובשמיים, כתבו עליהם:
"בחייהם ובמותם לא נפרדו."
הסוף.

שלום

בכלל.

מה היה כאן?

הבן אדם הולך עם הנשמה בלי שום התחשבות בגוף, שום התחשבות בנפש. ילדים, שולחן שבת, תן קצת לדבר, תן קצת לצעוק, חוויה משפחתית. אבל הוא בשלו: קידוש, אוכל, שירה, דברי תורה, ברכת המזון, לילה טוב. כך מרחיקים נשמות.

כשאתה יודע לאזן, זו צורת חיים. הכל תלוי איך אתה מנהל את החיים שלך, איך אתה מתנהל בחיים.

האם אתה אבא שיועד לשלב, יודע לעשות את השלום הזה עם עצמו בין הנשמה לגוף, יידע גם לתת מזה לילדים שלו, יידע גם לתת את זה לאשתו.

איפה הבעיה? הבעיה היא הקיצוניים. או הקיצוניים לנשמה, או הקיצוניים לגוף.

הקצנה – בשם הנשמה

הנה לדוגמה שיחה בין אישה שהיא קיצונית לנשמה לבין בעלה שחזר הרגע מהכולל:

- שלום, ערב טוב, מה נשמע?

- ברוך ה'.

- הכנת אוכל?

- אוכל? עוד לא סיימתי את התהילים, על מה אתה מדבר? אני באמצע פרק ק"ל, נשארו לי עוד עשרים פרקים לסיים.

- אבל אני רעב...

- זה מה שיש לך בראש? רק אוכל? מה יצא לך מכל התורה שאתה לומד? אוכל? תסתדר לבד, תכין לך אוכל.

זו קיצוניות לכיוון הנשמה, אין לך עם מי לדבר.

ויש נשים שהן קיצוניות לכיוון השני: רק אוכל, רק שמלות, רק ביגוד.

להיקרב מתוך שלום

לפי זה מובן כל כך יפה מי הוא אהרון - אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה.

השלום אצל אהרון הוא שלום פנימי. איך אהרון ידע לאהוב את הבריות? כי היה לו קודם כל שלום פנימי, הנשמה אהבה את הגוף והגוף אהב את הנשמה אז אתה מקרין את זה החוצה, כי בתוכך יש שלום, בתוכך יש אהבה פנימית.

"יאסף אהרן אל עמיו... ואהרן יאסף ומת שם" - למה המיתא של אהרון נקראת להיאסף? אסיפה היא חיבור בין שני חלקים. לכן כתוב "יאסף" כי אהרון לקח את הנשמה ואת הנפש ואסף אותן. זה היה האיש, מחבר, מחבר בתוכו ומחבר נשמות מחוצה לו. אהרון כל הזמן עסק בלחבר חלקים נפרדים, לכן גם הפטירה שלו נקראת - יאסף.

איזה סגנון חיים כל כך מתוק, כל כך כיף לדעת לעשות את זה.

יהי רצון שזנחה כולנו ללכת בדרך האמת, אמן כן יהי רצון.

הגוף והנשמה, הם צמד חמד. הנשמה של משה כל היום התענגה, הגוף והנפש של משה היו באהבה וחיבה אחד עם השני, בורא עולם לא יכל לקחת את הנשמה. כדי לקחת אותה הקב"ה צריך לתת לה נשיקה, אז היא מוכנה תמורת הנשיקה שה' נותן לוותר על הנשיקה מהגוף.

היה פה תהליך של התחברות אחד לשני. הנשמה לא היתה נגד הגוף, הוא שיתף פעולה איתה, דרך הגוף הנשמה הכירה ברחמים של ה'. צמד חמד, אחד השפיע על השני. צדיקים כאלה לא מוכנים לעזוב את העולם וצריך שבזאת עולם יבוא ויתן נשיקה.

שלום אמיתי מתחיל בתוכי

עכשיו אפשר להבין מה פירוש "על כורחך אתה מת".

זה תלוי. אצל אנשים רגילים, על כורחך אתה מת, הכוונה היא כל כורחך של הגוף. מי בדרך כלל מתנגד למוות אצל אנשים? הגוף. הגוף לא רוצה למוות. הוא רוצה להישאר עוד קצת בעולם הזה, יש פה וילה, לא חבל? למי אני אשאיר אותה, אני לא סומך על אחד, חבל על הרכב, חבל על הווילה, חבל על הבריכה. לאנשים קשה להיפרד מהעולם, אתה יודע כמה עבדנו קשה עד שהגענו למה שהגענו? עכשיו אתה רוצה שאני אעזוב את כל זה, ועוד למי? אז ה"על כורחך" אצל אנשים סטנדרטים זה על כורחך שבא מהגוף.

אצל הצדיקים על כורחך אתה מת, זה בא מהנשמה. הנשמה לא רוצה למוות, לא הגוף מתנגד אלא הנשמה מתנגדת. אני אוהבת את הגוף הזה, תשאיר אותי כאן. הצדיקים האלה צריכים מיתת נשיקה. זה בעצם בא ללמד אותנו את הסגנון, איך אתה חי בעולם הזה, איך אתה מתנהל, מה אתה עושה, איך אתה מחנך את ילדיך. כשאתה מחבר אותם לתורה, למצוות, לתפילה, לשבת, מה הסגנון שלך?

כשהשולחן הוא במה – ולא בית

זוג בסביבות גיל השבעים הגיע אליי ליעוץ לשלום בית. האישה פתחה ואמרה: "הרב, אני לא יכולה עם הבעל הזה, ארבעים שנה אין לי לא שבת, לא חג ולא יום חול". וסיפרה:

"כל שבת הילדים הנשואים והנכדים באים לשבת. בעלי מגיע לשולחן שבת, עושה קידוש, אוכל, גומר לאכול ויש לו סדר: שירים, דברי תורה, ברכת המזון. הוא מסיים לאכול וכולם עדיין אוכלים, לא מעניין אותו אם הם אוכלים או לא, הוא מתחיל לשיר. הם רוצים לדבר ביניהם, מתעניינים אחד בשני, כמו בשולחן שבת והוא ממשיך לשיר. אז חלק מדברים והוא שר. נגמרת השירה, דברי תורה. הם מדברים והוא אומר דברי תורה. תוך כדי שהם מדברים הוא לא שומע אותם והם לא שומעים אותו.

הרב זו אווירה של לחץ, עצבים, לא כיף

הנצי"ח יקיריכם באור התורה
הזמנות מיוחדות להקדיש את לימוד התורה
לעילוי נשמת יקיריכם או לרפואה והצלחה.

בסוף כל יום:

מי שברך לתורתם
ואזכרת נשמות לנפטרם

ר' נאור: 055-669-6727

כל ערב 21:00-22:30

ר' אברהם: 052-225-8276

גלי את טעמת המתק של התורה

בואו להצטרף אלינו ללימוד חזויתי

בכולל הערב החדש של 'דרך הבעל שם טוב'!

בית המדרש 'פני אהרן', רחוב האדמור מקוצק 20, בני ברק

סנדרה מתמודדת עם הצער פרק א'

לסנדרה היו עשרה ילדים, בלי עין הרע. הם היו צדיקים, נחמדים ובעלי מדות טובות. כלם התחננו, הקימו בתים והביאו לסנדרה נכדים רבים שהרוו אותה נחת, חוץ מישראל, בן הזקונים. ישראל היה צעיר בן שמונה עשרה. לאחר זמן רב שבו היו לו קשיים בשיבה, הוא החליט ללכת לצבא. סנדרה נסתה בכל כוחה להניא אותו מהרעיון. היא אהבה מאוד את ישראל, תמיד היתה מפנקת אותו ומנסה להקל על קשייו, אבל ישראל היה נחרץ.

"תראה את האחים הגדולים שלך, תראה אילו משפחות מדהימות הם הקימו, תראה כמה נחת הם מרשים אותי... חכה עוד קצת, נסה להחזיק מעמד בשיבה רק עוד תקופה קצרה! בבקשה!" התחננה אליו סנדרה. אבל לישראל היה קשה מדי בשיבה, והחברים החזקים שהכיר היו מפתים מדי, ולאחר שהגיע להחלטה, שום דבר לא הצליח למנוע ממנו לבצע אותה.

"אל תדאגי, אמא", הרגיע אותה ישראל, "אני אשאר צדיק וקרוב לאלקים!"

סנדרה נשכה את שפתיה. היא ידעה כמה סכנות נשמיות ורוחניות יחכו לו בצבא, אבל הוא היה צעיר ותמים.

ישראל התגייס. סנדרה נפרדה ממנו בדמעות. מאז, היא לא פסקה מלהתפלל

שבנה הצעיר ישאר בחיים הרוחניים

והנשמיים.

סנדרה, שהתאלמנה לפני שנים רבות, גרה בביתה לבד מאז שנשא וילדיה. ישראל היה מגיע הביתה מדי פעם לשבתות. סנדרה ספרה את הימים לבואו, והיתה מכינה עבורו מטעמים מיוחדים שחבב, כדי לבטא את אהבתה אליו.

ואז, כשסנדרה החלה להתרגל לשגרת הדאגה היומיומית – החל מבצע "עופרת יצוקה" והכניס אותה לשיאים של דאגה בעצמה שלא הכירה.

הפלגה של ישראל התכננה להכנס לכפר ערבי שורץ מחבלים. הם מנו כחמשים חילים שהיו צריכים לטהר את הכפר ממחבלים, לא להשאיר מחבל אחד בחיים.

ישראל היה בחור גבוה ורחב. הוא היה אמיץ וחסר פחד, ונכנס לכפר

יחד עם כלם, ללא מורא.

הקרבנות היו קשים. ההתקלויות היו מפתיעות ומחבלים צאו ממקומות בלתי מתקננים, אבל בחדרי שמים, המצב היה בשליטה. הפלגה של ישראל נלחמה במחבלים בכל הכוח, ומיום ליום הכפר החל להתרוקן מגורמים עוינים. ביום העשירי היה נראה שכמעט לא נותרו מחבלים בשטח. החילים קבלו מידע שנותרו בכפר עוד חמשה מחבלים מסכנים ביותר והם מסתתרים בשנים

או בשלושה בתים. הם קבלו הוראה לסרק את השטח בזהירות, כי המחבלים הללו אכזריים ומימנים ביותר, ולחסל אותם.

החילים עברו בין הבתים, מוצאים שאין בהם גורמים עוינים. הם המשיכו להכנס פנימה, לעמק הכפר. ישראל צעד הראשון, וכלם הלכו אחריו. לפתע הוא ראה אשה זקנה ערביה ודרך את נשקו;

הזקנה נעצרה בידיים מורמות וצעקה: "לא לירות! לא לירות!" הנשק המכון בידי של ישראל לא זז. "לא לירות!" המשיכה לצעקה, "בבקשה! אני רק רוצה להכנס לבית לקחת קצת אכל... לא אכלתי המון זמן! תן לי להכנס!" ישראל הסס לרגע, ואז הרחמים והאנושיות שבו גברו, והוא אשר לה בניד ראש. "את יכולה להכנס לרגע, אבל תעשי את זה מהר!"

האשה הודתה לו ונכנסה פנימה במהירות. ישראל נותר להמתין לה בפתח, נשקו דרוך ומכון לדלת. הערביה הזקנה לא בזבזה זמן. שני מחבלים, הילדים שלה, הסתתרו בבית ממול. היא התקשרה אליהם והזהירה אותם שיש חיל יהודי מחוץ לבית.

כעבר כמה שניות, פלחו יריות את האויר. המחבלים נצלו את הסחת הדעת של אמם, יצאו מהבית וגלו את החיל עומד כשגבו מופנה אליהם. הם הפתיעו אותו מאחור, כונו לעברו את נשקם, וירו.

ישראל קרס תחתיו, ללא רוח חיים.

שאר החילים הגיעו למקום במרוצה. הם גלו בצעצוע את גופתו של ישראל, וחפשו את המחבלים הנתעבים שרצחו בדם קר את חברם. הם הצליחו לחסל אותם, יחד עם מחבלים נוספים, וחרזו שבוורים וכואבים לבסים. ההצלחה נמהלת בטעמו המר של האבדון.

כיצד תקבל סנדרה את הבשורה הקשה? וכיצד ישפיע עליה הכאב של האבדון?

המשך יבוא בעז"ה בשבוע הבא.

להאזנה לספור בקו "ילדים בדרך": חינו 08-9190090 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת.

כל בית בישראל
פותח את כל הקווים
לכל בני המשפחה

להצטרפות חייגו: 08-9190090

אין בית
ללא קו הילדים!

19
בית

* שימו לב במידה ואינכם יכולים לעמוד בתשלומים, אנא צרו עמו קשר. אנחנו פותחים לכולם את הקווים